

Fundusze Europejskie
dla Rozwoju Społecznego

Rzeczpospolita
Polska

Dofinansowane przez
Unię Europejską

Politechnika Białostocka
Wydział Elektryczny
Katedra Elektrotechniki, Energoelektroniki i Elektroenergetyki

Instrukcja
do pracowni specjalistycznej z przedmiotu

Informatyka 1

Kod przedmiotu: **EMS1A1004**

(studia stacjonarne)

JĘZYK C - OPERACJE WE-WY, ZMIENNE, TYPY I NAZWY ZMIENNYCH, OPERATORY I WYRAŻENIA ARYTMETYCZNE, FUNKCJE MATEMATYCZNE

Numer ćwiczenia

INF1_E02

Autor:
dr inż. Jarosław Forenc

Białystok 2025

Spis treści

1. Opis stanowiska	3
1.1. Stosowana aparatura	3
1.2. Oprogramowanie	3
2. Wiadomości teoretyczne.....	3
2.1. Zastosowanie zmiennych w programie	3
2.2. Typy zmiennych	7
2.3. Nazwy zmiennych	10
2.4. Stałe liczbowe	11
2.5. Operatory i wyrażenia arytmetyczne, operator przypisania.....	13
2.6. Złożone (skrótowe) operatory przypisania	17
2.7. Dyrektywa preprocesora #define	18
2.8. Funkcja printf()	19
2.9. Funkcja scanf().....	23
2.10. Funkcje matematyczne z pliku nagłówkowego math.h	26
3. Przebieg ćwiczenia.....	30
4. Literatura.....	33
5. Pytania kontrolne	33
6. Wymagania BHP	34

Materiały przygotowane w ramach projektu „PB 5.0 - dostosowanie oferty dydaktycznej Politechniki Białostockiej do potrzeb nowoczesnej gospodarki oraz zielonej i cyfrowej transformacji” (nr umowy FERS.01.05-IP.08-0327/23-00) w ramach programu Fundusze Europejskie dla Rozwoju Społecznego 2021-2027 współfinansowanego ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego Plus.

Publikacja jest udostępniona na licencji Creative Commons - Uznanie autorstwa 4.0 (CC BY 4.0). Pełna treść licencji dostępna na stronie creativecommons.org.

1. Opis stanowiska

1.1. Stosowana aparatura

Podczas zajęć wykorzystywany jest komputer klasy PC z systemem operacyjnym Microsoft Windows 10/11.

1.2. Oprogramowanie

Na komputerach zainstalowany jest edytor kodu źródłowego Visual Studio Code 1.103 (lub nowszy) wraz z odpowiednimi rozszerzeniami (C/C++, Code Runner, Polish Language Pack for Visual Studio Code) oraz MinGW - zestaw kompilatorów różnych języków programowania (m.in. C, C++, Fortran, Java).

2. Wiadomości teoretyczne

2.1. Zastosowanie zmiennych w programie

Głównym zadaniem przedstawianych do tej pory programów było wyświetlanie tekstu. Teraz zostanie napisany prosty program wykonujący operacje arytmetyczne i wykorzystujący zmienne przechowujące wartości.

Zadaniem programu jest zamiana temperatury podanej w skali Fahrenheita na temperaturę w skali Celsjusza. Kolejność wykonywania operacji w programie jest następująca:

- użytkownik podaje temperaturę w skali Fahrenheita;
- program oblicza temperaturę w skali Celsjusza według wzoru:

$$T_c = \frac{5}{9}(T_f - 32) \quad (1)$$

- program wyświetla obliczoną temperaturę w skali Celsjusza.

W programie występują dwie wartości (temperatura w skali Fahrenheita i temperatura w skali Celsjusza), a zatem należy wprowadzić dwie zmienne. Kod programu zamieszczono poniżej.

Zamiana temperatury podanej w skali Fahrenheita na temperaturę w skali Celsjusza.

```
#include <stdio.h>  ← 1

int main(void)
{
    float tempf; /* temperatura w skali Fahrenheita */ ← 2
    float tempc; /* temperatura w skali Celsjusza */ ← 2

    printf("Temperatura [F]: "); ← 3
    scanf("%f",&tempf); ← 4
    tempc = 5 * (tempf - 32) / 9; ← 5
    printf("Temperatura [C]: %f\n",tempc); ← 6

    return 0; ← 7
}
```

Przykładowy wynik uruchomienia programu:

```
Temperatura [F]: 75
Temperatura [C]: 23.888889
```

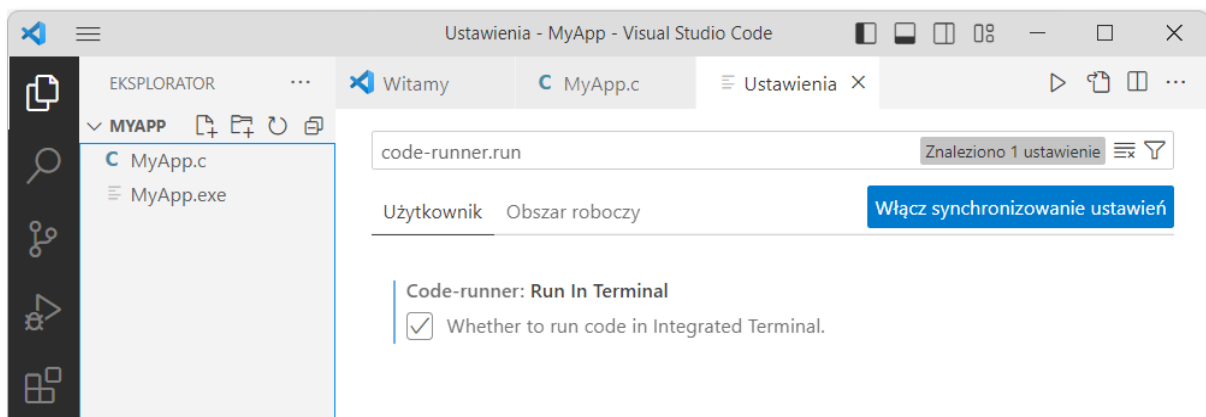
Opis kodu programu:

- 1 - dołączenie pliku nagłówkowego:
 stdio.h - zawiera deklaracje funkcji **printf()** i **scanf()**;
- 2 - deklaracja dwóch zmiennych: **tempf** i **tempc** będących liczbami rzeczywistymi (typ **float**);
- 3 - wyświetlenie napisu: **Temperatura [F]:** - bez znaku **\n** na końcu;
- 4 - wczytanie temperatury w skali Fahrenheita:
 tempf - nazwa zmiennej;
 &tempf - adres zmiennej (**scanf()** wymaga podania adresu zmiennej);
 %f - określa typ wczytywanej zmiennej (**%f** - typ **float**);
- 5 - obliczenie wartości wyrażenia arytmetycznego;
- 6 - wyświetlenie wyniku czyli łańcucha znaków: **Temperatura [C]:** i wartości zmiennej **tempc**; w miejscu, w którym ma być wyświetlona wartość zmiennej

podajemy specyfikator formatu - **%f**, podczas wyświetlania będzie on zastąpiony wartością zmiennej, której nazwę podajemy po cudzysłowie kończącym łańcuch znaków i po przecinku;

7 - zakończenie programu.

W przypadku edytora Visual Studio Code i rozszerzenia **Code Runner**, wczytanie danych funkcją **scanf()** w zakładce **TERMINAL** możliwe jest po zaznaczeniu dodatkowej opcji. W tym celu wybieramy z menu głównego pozycję **Plik → Preferencje → Ustawienia** lub stosujemy skrót klawiszowy **Ctrl + ,** (ctrl przecinek). W oknie **Ustawienia wyszukiwania** wpisujemy **code-runner.run** i zaznaczamy opcję **Whether to run code In integrated Terminal** (Rys. 1).

Rys. 1. Konfiguracja VS Code i rozszerzenia **Code Runner**

Zmienne służą do reprezentacji (przechowywania) wartości danych, które mogą być zmieniane podczas działania programu. Zbiór wartości, jakie mogą przyjmować zmienne nazywa się **typem** (np. liczby całkowite, rzeczywiste). Zmienne przechowywane są w pamięci komputera. Każda zmienna (poza nazwą) ma adres (komputer nie posługuje się nazwami zmiennych tylko ich adresami).

Przed użyciem zmiennej w programie należy ją wcześniej zadeklarować, podając jej **typ** i **nazwę**:

```
typ nazwa;
```

Na końcu deklaracji stawia się średnik. W poniższym przykładzie **int** jest nazwą typu, zaś **a** - nazwą zmiennej.

```
int a;
```

Gdy jest kilka zmiennych tego samego typu, to można je deklarować po przecinku.

```
int a;  
float b, c;
```

Umieszczenie deklaracji każdej zmiennej w oddzielnej linii jest wygodne, gdy dodajemy **komentarze** opisujące przeznaczenie poszczególnych zmiennych.

```
float d; /* zmienna d */  
float e; /* zmienna e */
```

Zmienne mogą być deklarowane wewnątrz funkcji (**zmienne lokalne**) lub poza nią (**zmienne globalne**). Zmienne lokalne są widoczne tylko w obrębie danej funkcji (a ściślej mówiąc, wewnątrz bloku funkcyjnego ograniczonego parą nawiasów klamrowych) od miejsca, w którym zostały zadeklarowane. Zmienne te bezpośrednio po deklaracji przechowują wartości nieokreślone (przypadkowe). Zmienne globalne są widoczne w całym programie od miejsca deklaracji i domyślnie są inicjalizowane wartością zero.

```
int a;          /* zmienna globalna */  
float b;        /* zmienna globalna */  
  
int main(void)  
{  
    int c;      /* zmienna lokalna */  
    float d;    /* zmienna lokalna */  
  
    {  
        float e; /* zmienna lokalna */  
        int g;   /* zmienna lokalna */  
    }  
  
    return 0;  
}
```

W powyższym fragmencie programu zmienne **a** i **b** są zmiennymi globalnymi widocznymi w całym programie (od miejsca deklaracji). Zmienne **c** i **d** są zmiennymi lokalnymi widocznymi tylko wewnątrz funkcji **main()** (od miejsca deklaracji), natomiast zmienne **e** i **f** są także zmiennymi lokalnymi, ale widocznymi tylko wewnątrz bloku ograniczonego wewnętrznymi nawiasami klamrowymi.

Zaleca się, aby wszystkie zmienne lokalne były deklarowane na początku funkcji (bloku funkcyjnego ograniczonego parą nawiasów: **{ }**), w której są używane. Dzięki temu, w przypadku bardzo długich funkcji, można łatwo odnaleźć deklarację określonej zmiennej.

2.2. Typy zmiennych

Podstawowe typy zmiennych w języku C zostały zestawione w Tabeli 1.

Tabela 1. Podstawowe typy zmiennych w języku C

Nazwa typu	Zakres wartości danych	Rozmiar (bajty)	Uwagi
char	-128 ... 127	1	małe liczby całkowite, znaki ASCII
int	-2147483648 ... 2147483647	4	liczby całkowite
float	$-3,4 \cdot 10^{38} \dots 3,4 \cdot 10^{38}$	4	liczby rzeczywiste, 7 cyfr znaczących
double	$-1,7 \cdot 10^{308} \dots 1,7 \cdot 10^{308}$	8	liczby rzeczywiste, 15 cyfr znaczących
void	-	-	oznacza brak wartości

Dodatkowo istnieją cztery słowa kluczowe modyfikujące powyższe typy.

- dla liczb całkowitych:

- signed, unsigned** - określa czy zmienna ma być ze znakiem czy bez;

- short, long** - dla typu **int** oznacza krótką lub długą liczbę całkowitą.

- dla liczb rzeczywistych:

- long** - dla typu **double** zwiększa precyzję (liczbę miejsc po przecinku).

Stosując powyższe słowa kluczowe otrzymujemy dodatkowe typy (Tabela 2).

Tabela 2. Typy zmiennych w języku C

Nazwa typu	Zakres wartości danych	Rozmiar (bajty)	Uwagi
<code>signed char = char</code>	-128 ... 127	1	liczby całkowite
<code>unsigned char</code>	0 ... 255	1	liczby całkowite
<code>short = signed short int</code>	-32 768 ... 32 767	2	liczby całkowite
<code>unsigned short = unsigned short int</code>	0 ... 65 535	2	liczby całkowite
<code>signed int = int</code>	-2 147 483 648 ... 2 147 483 647	4	liczby całkowite
<code>unsigned = unsigned int</code>	0 ... 4 294 967 295	4	liczby całkowite
<code>long = signed long int</code>	-2 147 483 648 ... 2 147 483 647	4	liczby całkowite
<code>unsigned long = unsigned long int</code>	0 ... 4 294 967 295	4	liczby całkowite
<code>long long = signed long long int</code>	-9 223 372 036 854 775 808 ... 9 223 372 036 854 775 807	8	liczby całkowite
<code>unsigned long long = unsigned long long int</code>	0 ... 18 446 744 073 709 551 615	8	liczby całkowite
<code>float</code>	$-3,4 \cdot 10^{38} \dots 3,4 \cdot 10^{38}$	4	7 cyfr znaczących
<code>double</code>	$-1,7 \cdot 10^{308} \dots 1,7 \cdot 10^{308}$	8	15 cyfr znaczących
<code>long double</code>	$-1,7 \cdot 10^{308} \dots 1,7 \cdot 10^{308}$	8	15 cyfr znaczących
<code>void</code>	-	-	-

Powyższe zakresy i rozmiary podane są dla środowiska Microsoft Visual Studio. W zależności od kompilatora mogą wystąpić różnice w rozmiarze zmiennych typu **int** i **long double** (Tabela 3). Zakresy dla poszczególnych typów zapisane są w pliku nagłówkowym **limits.h**.

Tabela 3. Liczba bajtów zajmowanych przez zmienne typów **int** i **long double** zależnie od środowiska programistycznego

Kompilator	int (bajty)	long double (bajty)
Borland C++ 3.1	2	10
Dev-C++	4	12
Microsoft Visual C++ 2008	4	8
Visual Studio Code + MinGW	4	12
Code::Blocks 20.03	4	16
Borland C++ Builder 6	4	10

Rozmiar poszczególnych typów można sprawdzić stosując operator **sizeof**:

```
sizeof(nazwa_typu)
```

Operator **sizeof** zwraca wartość całkowitą będącą liczbą bajtów zajmowanych przez pojedynczą zmienną podanego typu. Zamiast **nazwy typu** można podać **nazwę zmiennej** i wtedy operator zwróci liczbę bajtów zajmowanych przez zmienną, np.

```
sizeof(nazwa_zmiennej)
```

lub (bez nawiasów):

```
sizeof nazwa_zmiennej
```

W poniższym programie pokazane są różne sposoby wyświetlania rozmiarów wybranych typów zmiennych.

Program wyświetlający rozmiary wybranych typów zmiennych.

```
#include <stdio.h>
```

```

int main(void)
{
    int x;

    printf("int: %d\n", sizeof(x));
    printf("int: %d\n", sizeof x);
    printf("int: %d\n", sizeof(int));
    printf("long double: %d\n", sizeof(long double));

    return 0;
}

```

Wynik działania programu (Visual Studio Code + MinGW):

```

int: 4
int: 4
int: 4
long double: 12

```

2.3. Nazwy zmiennych

Nazwa zmiennej może składać się z liter, cyfr i znaku podkreślenia:

a	b	c	d	e	f	g	h	i	j	k	l	m	—
n	o	p	q	r	s	t	u	v	w	x	y	z	
A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	
N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z	
0	1	2	3	4	5	6	7	8	9				

Pierwszym znakiem nazwy musi być litera. Znak podkreślenia traktowany jest jak litera. Nie zaleca się rozpoczynania nazwy zmiennej od znaku podkreślenia, gdyż takie nazwy często występują w programach bibliotecznych. W nazwach zmiennych nie stosuje się znaków spacji. Przyjęło się, że nazwy zmiennych pisze się małymi literami, a nazwy stałych - wielkimi.

Nazwa zmiennej powinna być związana z jej zawartością. Długość nazwy nie jest ograniczona, ale rozróżnialne są 63 pierwsze znaki. Jako nazw zmiennych nie można stosować słów kluczowych języka C:

auto	extern	short	while
break	float	signed	_Alignas
case	for	sizeof	_Alignof
char	goto	static	_Bool
const	if	struct	_Complex
continue	inline	switch	_Generic
default	int	typedef	_Imaginary
do	long	union	_Noreturn
double	register	unsigned	_Static_assert
else	restrict	void	_Thread_local
enum	return	volatile	

2.4. Stałe liczbowe

Stałe liczbowe są to liczby zapisane bezpośrednio w kodzie programu. Typ liczby zależy od formy zapisu i wartości liczby.

W przypadku liczb całkowitych domyślnym typem jest **int**. Jeśli wartość liczby przekracza zakres tego typu, to dana liczba jest traktowana jako **long int**, **unsigned long int**, **long long int** lub **unsigned long long int**, np.:

- 1** - stała całkowita typu **int**;
- 25000** - stała całkowita typu **int**;
- 39000** - stała całkowita typu **int** (4 bajty) lub **long**;
- 4100000000** - stała typu **unsigned long int** (bo przekracza typ **long int**).

Na końcu liczby całkowitej mogą pojawić się dodatkowe litery zmieniające jej typ:

- **u** lub **U** zmienia typ na **unsigned** (**unsigned int** lub **unsigned long**);
- **l** lub **L** zmienia typ na **long** (**long int** lub **unsigned long int**);
- **ll** lub **LL** zmienia typ na **long long** (**long long int** lub **unsigned long long int**).

Przykład:

- 5U** - stała całkowita typu **unsigned int**;
- 5L** - stała całkowita typu **long**;
- 10uL** - stała całkowita typu **unsigned long**.

Domyślnie liczby całkowite zapisywane są w systemie dziesiętnym. Liczby całkowite w systemie **ósemkowym** zaczynają się od **0** (zera), zaś liczby całkowite w systemie **szesnastkowym** zaczynają się od **0x** lub **0X**, np.:

- 011** - 11 w systemie **ósemkowym** to 9 w systemie **dziesiętnym**;
- 0x11** - 11 w systemie **szesnastkowym** to 17 w systemie **dziesiętnym**.

Liczby w systemie ósemkowym i szesnastkowym są traktowane jako wartości typu **unsigned int** (ewentualnie **unsigned long** lub **unsigned long long**).

Domyślnym typem dla liczb rzeczywistych (zmiennoprzecinkowych) jest **double**, np.:

- 1.0** - stała rzeczywista typu **double** (wartość: 1);
- 1.312e+2** - stała rzeczywista typu **double** (wartość: $1,312 \cdot 10^2$);
- 2.124E-1** - stała rzeczywista typu **double** (wartość: $-2,124 \cdot 10^{-1}$).

W zapisie liczby rzeczywistej:

- zawsze można pominąć znak plus, np. **1.312e2**
- można pominąć kropkę dziesiętną, np. **2E5**
- można pominąć część wykładniczą, np. **15.21**
- można pominąć część ułamkową, np. **3.e14**
- można pominąć część całkowitą, np. **.21e-5**
- nie wolno używać odstępów (spacji), np. **1.23 E + 5**

Na końcu liczby rzeczywistej mogą pojawić się dodatkowe litery zmieniające jej typ:

- **l** lub **L** zmienia typ na **long double**;
- **f** lub **F** zmienia typ na **float**.

Przykład:

- 2.5L** - stała rzeczywista typu **long double**;
- 4.52f** - stała rzeczywista typu **float**.

2.5. Operatory i wyrażenia arytmetyczne, operator przypisania

W języku C występują dwa podstawowe operatory jednoargumentowe:

- + - plus, jako znak liczby (zazwyczaj jest pomijany);
- - minus, jako znak liczby.

Do operatorów dwuargumentowych zalicza się:

- + - dodawanie;
- - odejmowanie;
- * - mnożenie;
- / - dzielenie (dla liczb całkowitych obcina część ułamkową);
- % - dzielenie modulo (reszta z dzielenia, tylko dla typów całkowitych).

Operator przypisania = (znak równości) stosowany jest do nadania wartości zmiennej. Poniższe wyrażenie powinno być interpretowane jako: weź wartość numeryczną **10** i umieść ją w pamięci w miejscu skojarzonym ze zmienną **a**. Operatora przypisania nie należy kojarzyć ze znakiem równości.

```
a = 10;
```

Zapis:

```
a = a + 10;
```

w programie w języku C należy interpretować go jako: pobierz wartość znajdującą się w pamięci w miejscu skojarzonym ze zmienną **a**, dodaj do tej wartości liczbę **10** i otrzymany wynik umieść z powrotem w pamięci w miejscu skojarzonym ze zmienną **a**.

W języku C prawidłowy jest także poniższy zapis:

```
a = b = c = d + 10;
```

oznacza on: weź wartość zmiennej **d** dodaj do niej **10**, otrzymaną wartość przypisz zmiennej **c**, następnie zmiennej **b** przypisz wartość zmiennej **c**, a zmiennej **a** przypisz wartość zmiennej **b**. Powyższy zapis jest zatem równoważny instrukcji:

```
a = (b = (c = (d + 10)));
```

Operatory arytmetyczne są lewostronnie łączne. Oznacza to, że jeśli obok siebie występują dwa operatory o takim samym priorytecie, to jako pierwsze wykonywane jest działanie znajdujące się po lewej stronie. W poniższym przykładzie jako pierwsze zostanie wykonane mnożenie **a * b**.

```
z = a * b * c;
```

Powyższy zapis jest zatem równoważny instrukcji:

```
z = ((a * b) * c);
```

Spośród poznanych dotąd operatorów najwyższy priorytet mają jednoargumentowe operatory **+** i **-** (znaki liczb), następnie są operatory ***** (mnożenie), **/** (dzielenie), **%** (dzielenie modulo). Niższy priorytet ma dodawanie (**+**) i odejmowanie (**-**), natomiast najniższy - operator przypisania (**=**).

Zastosowanie nawiasów zmienia priorytet operatorów. Jeśli nie jesteśmy pewni kolejności wykonywania działań, zawsze używajmy dodatkowych nawiasów zwykłych (**(i)**). Mogą to być wielokrotne nawiasy zwykłe. W wyrażeniach arytmetycznych nie wolno natomiast stosować symboli **[] { }** jako nawiasów.

Wyrażenia arytmetyczne mogą zawierać operatory arytmetyczne jednoargumentowe, dwuargumentowe, nawiasy zwykłe oraz wywołania funkcji. Każde wyrażenie arytmetyczne ma **wartość** i **typ**.

Rozpatrzmy obliczanie wartości wyrażenia arytmetycznego (1):

```
tempc = 5 * (tempf - 32) / 9;
```

tempc - zmienna typu **float**;

tempf - zmienna typu **float**;

5 - liczba typu **int**;

32 - liczba typu **int**;

9 - liczba typu **int**.

Czy wszystko będzie w porządku skoro mamy zmienne typu **float** i stałe liczbowe typu **int**? **TAK**, gdyż podczas obliczania wartości tego wyrażenia następuje automatyczna konwersja typów.

Jeśli podczas obliczania wartości wyrażenia:

x operator y

występuje niezgodność typów, to następuje ich konwersja. Jest ona niezauważalna dla programisty, ale trzeba mieć świadomość, że występuje.

Konwersja typów przebiega w następujący sposób:

- typy **char**, **short**, **signed char**, **unsigned char** zamieniane są na typ **int**;
- jeśli po powyższej konwersji dalej występuje niezgodność typów, to typ niższy zamienia się na typ wyższy zgodnie z hierarchią typów:

int < unsigned < long < unsigned long < float < double < long double

Kolejność wykonywania operacji w powyższym przykładzie będzie następująca:

```
tempc = 5 * (tempf - 32) / 9;
```

A = tempf - 32 - typ wyniku: **float**;

B = 5 * **A** - typ wyniku: **float**;

C = **B** / 9 - typ wyniku: **float**;

tempc = **C** - typ wyniku: **float**.

Można zatem powiedzieć, że powyższy sposób obliczania wartości wyrażenia arytmetycznego (1) jest równoważny zapisowi:

```
tempc = ((5 * (tempf - 32)) / 9);
```

Rozpatrzmy inny sposób zapisu tego samego wyrażenia:

```
tempc = 5 / 9 * (tempf - 32);
```

A1 = 5 / 9	- typ wyniku: int (!!!);
A2 = (tempf - 32)	- typ wyniku: float;
B = A1 * A2	- typ wyniku: float;
tempc = B	- typ wyniku: float.

W powyższym przykładzie nie można określić kolejności obliczenia wyrażeń **A1** i **A2** - jest ona zależna od zastosowanego kompilatora. Dzielenie: **5 / 9** jest wykonywane na liczbach całkowitych, zatem jego wynik jest całkowity (w tym przypadku będzie to **0**). Zatem taki zapis wyrażenia arytmetycznego jest niepoprawny, gdyż w wyniku zawsze otrzymamy **tempc = 0**. Powyższy sposób obliczania wartości wyrażenia jest równoważny zapisowi:

```
tempc = ((5 / 9) * (tempf - 32));
```

Wyrażenie to można zapisać w inny sposób:

```
tempc = 5.0f / 9 * (tempf - 32);
```

lub

```
tempc = 5 / 9.0f * (tempf - 32);
```

W ten sposób liczba zapisana z kropką i zerem będzie traktowana jako stała liczbowa typu **float** i wynik całego wyrażenia będzie prawidłowy.

Jeszcze inna możliwość prawidłowego zapisu wyrażenia (1) polega na wykorzystaniu tzw. **rzutowania**, czyli zmiany typu wyrażenia:

(typ) wyrażenie

W poniższym przykładzie liczba 5 będzie traktowana jako typ **float**.

```
tempc = (float) 5 / 9 * (tempf - 32);
```

Wartość początkową zmiennej można nadać już podczas jej deklaracji - operacja taka nazywa się inicjalizacją, np.

```
int main(void)
{
    int a = 0;           /* deklaracja z inicjalizacją */
    int b;               /* deklaracja bez inicjalizacji */
    float c = -5.5f;     /* deklaracja z inicjalizacją */
    float d;             /* deklaracja bez inicjalizacji */

    b = 15;              /* przypisanie wartości */
    d = 1.6e-4f;         /* przypisanie wartości */

    return 0;
}
```

2.6. Złożone (skrótowe) operatory przypisania

Wyrażenia modyfikujące (aktualizujące) wartość pewnej zmiennej mogą być zapisywane w skrócony sposób poprzez użycie tzw. złożonych operatorów przypisania:

x = x + 1;		x += 1;
z = z - 2;		z -= 2;
y = y * 10.5;	jest równoważne:	y *= 10.5;
s = s / 3;		s /= 3;

Jeśli **w1** i **w2** są wyrażeniami, to:

w1 = (w1) operator (w2);

jest równoważne:

w1 operator= w2;

Ten sposób zapisu można stosować dla 10 operatorów:

+ - * / % << >> & ^ |

2.7. Dyrektywa preprocesora **#define**

Dyrektywa preprocesora **#define** służy do definiowania stałych (tzw. stałych symbolicznych). Umieszczana jest zazwyczaj bezpośrednio po dyrektywach **#include**. Wyrażenia stałe pisze się najczęściej wielkimi literami.

Program zamieniający podaną kwotę w złotych (PLN) na dolary (USD) i euro (EUR).

```
#include <stdio.h>
#define USD 4.1936f
#define EUR 4.3869f

int main(void)
{
    float pln, usd, eur;

    printf("Podaj kwote w PLN: ");
    scanf("%f",&pln);
    usd = pln / USD;
    eur = pln / EUR;
    printf("%.2f PLN to %.2f USD\n",pln,usd);
    printf("%.2f PLN to %.2f EUR\n",pln,eur);

    return 0;
}
```

Przykładowy wynik uruchomienia programu:

```
Podaj kwote w PLN: 100
100.00 PLN to 23.85 USD
100.00 PLN to 22.80 EUR
```

Wyrażenie stałe znajdujące się po dyrektywie **#define** składa się z dwóch części: nazwy wyrażenia (**USD**) oraz jej wartości (**3.7273**). Wyrażenia stałe są obliczane na etapie prekompilacji programu, a nie podczas jego wykonania. W trakcie prekompilacji każde wystąpienie stałej **USD** jest zastępowane jej wartością (czyli liczbą **3.7273**).

2.8. Funkcja printf()

Funkcja **printf()** ma następującą składnię:

```
printf("łańcuch sterujący",argument1,argument2,...) ;
```

Funkcja **printf()** wyświetla tekst na ekranie. Gdy w łańcuchu sterującym występuje specyfikator formatu zaczynający się od znaku procentu (%), wówczas następuje przekształcenie, tj. w miejsce specyfikatora wstawiana jest wartość argumentu. Jako argument może występować zmienna, stała liczbowa, wyrażenie lub wywołanie funkcji zwracającej wartość. W poniższym przykładzie wyświetlana jest wartość zmiennej **x** typu **int**.

```
int x = 15;  
printf("Liczba ma wartosc: %d\n",x);
```

Na Rys. 2 przedstawione są elementy składowe funkcji **printf()**.

Rys. 2. Struktura funkcji **printf()**

Specyfikator formatu określa **typ** oraz **sposób wyświetlania** argumentu na ekranie. Liczba specyfikatorów formatu musi być zgodna z liczbą argumentów. Jeśli typ argumentu zostanie błędnie określony to na ekranie wyświetlona zostanie nieprawidłowa wartość.

W specyfikatorze formatu zawsze musi występować **znak procentu (%)** oraz **typ**. Pozostałe elementy specyfikatora formatu są opcjonalne - mogą wystąpić, ale nie muszą. Nawiasy kwadratowe w poniższym zapisie oznaczają elementy opcjonalne:

specyfikator = %[znacznik][szerokość][.precyzja][modyfikator]typ

- [znacznik]**
- "+" - przed liczbą stawiany jest znak (plus lub minus);
 - "-" - wyrównanie wyświetlanych znaków do lewej strony;
 - " " - (spacja), przed liczbą dodatnią dodaje spację;
 - "0" - wypełnia początkowe pola zerami zamiast spacją;
 - "#" - poprzedza liczby w systemie ósemkowym zerem (0),
zaś w systemie szesnastkowym - 0x;
- [szerokość]**
- określa minimalną liczbę wyprowadzanych znaków, jeśli znaków jest mniej to pole jest z lewej strony uzupełniane spacją, jeśli więcej - podana szerokość jest ignorowana; w przypadku łańcucha znaków (%s) określa maksymalną liczbę wyświetlanych znaków;
- [.precyzja]**
- liczba wyświetlanych cyfr po kropce dziesiętnej;
- typ**
- określa rodzaj i typ argumentu:
 - d, i** - liczba całkowita ze znakiem (**signed**), dziesiętna;
 - u** - liczba całkowita bez znaku (**unsigned**), dziesiętna;
 - x, X** - liczba całkowita bez znaku, szesnastkowa;
 - o** - liczba całkowita bez znaku, ósemkowa;
 - f** - liczba rzeczywista w postaci **[-]ddd.ddd**;
 - e, E** - liczba rzeczywista w formacie „naukowym” (symbol **e** lub **E**);
 - g, G** - liczba rzeczywista (format **f** lub **e**);
 - s** - ciąg znaków;
 - c** - pojedynczy znak;
 - p** - wskaźnik.

[modyfikator] - służy do zmodyfikowania podstawowego typu podawanego przez znak typu:

- h** - w połączeniu ze specyfikatorem całkowitym oznacza **short int** (%hd) lub **unsigned short int** (%hu);
- hh** - w połączeniu ze specyfikatorem całkowitym oznacza **signed char** (%hhd) lub **unsigned char** (%hhu);
- l** - w połączeniu ze specyfikatorem całkowitym oznacza **long int** (%ld) lub **unsigned long int** (%lu);
- ll** - w połączeniu ze specyfikatorem całkowitym oznacza **long long int** (%lld) lub **unsigned long long int** (%llu);
- L** - stosowany do wyświetlania wartości rzeczywistych typu **long double**.

Załóżmy, że mamy w programie następujące deklaracje i inicjalizacje zmiennych:

```
int    i = 15;  
int    j = -30;  
float  x = 15.1234567f;  
double y = 1.456e-2;  
char   text[10] = "Napis";
```

- wyświetlenie dwóch zmiennych całkowitych (%d, %d) oraz zmiennych rzeczywistych w formacie „zwykłym” (%f) i w formacie naukowym (%e):

```
printf("%d %d %f %e\n", i, j, x, y);
```

```
15-3015.1234571.456000e-002
```

- sposób zapisu liczb rzeczywistych przy inicjalizacji (format „zwykły” lub format naukowy) nie ma wpływu na sposób ich przechowywania w pamięci komputera:

```
printf("%f %e\n",x,x);  
printf("%f %e\n",y,y);
```

```
15.123457 1.512346e+001  
0.014560 1.456000e-002
```

- liczba po znaku procentu określa szerokość, czyli ilość pozycji, na których jest wyświetlana liczba; brakujące pozycje są uzupełniane spacjami; znacznik „+” powoduje wyświetlenie znaku liczby, a znacznik „-” - wyrównanie wyświetlanej liczby do lewej (dodatkowe spacje są wyświetlane za liczbą, a nie przed nią):

```
printf("%5d %+5d %-5d\n",i,i,i);
```

```
   15  +15 15  
```

- w specyfikatorze formatu liczba przed kropką oznacza szerokość, zaś liczba po kropce oznacza precyzję, czyli liczbę znaków po kropce dziesiętnej; szerokość dotyczy **całej liczby** (część całkowita + kropka + część ułamkowa), a nie tylko części całkowitej:

```
printf("%10.3f\n",x);
```

```
   15.123
```

- jeśli szerokość jest zbyt mała do wyświetlenia liczby, to zostanie przez kompilator zignorowana:

```
printf("%1.5f\n",x);
```

```
15.12346
```

- specyfikator formatu bez znaku procentu na początku traktowany jest jak zwykły tekst:

```
printf("x = %1.3f, y = 1.3f\n",x,y);
```

```
x=15.123, y=1.3f
```

- do wyświetlenia tekstu używamy specyfikatora formatu **%s**:

```
printf("Tekst: %s\n",text);
```

```
Tekst: Napis
```

2.9. Funkcja scanf()

Funkcja **scanf()** ma następującą składnię:

```
scanf("specyfikator",argumenty) ;
```

Funkcja **scanf()** wczytuje znaki ze standardowego wejścia (klawiatura), interpretuje je zgodnie z zadaniem specyfikatorem formatu i w odpowiedniej kolejności przypisuje wyniki argumentom.

W specyfikatorze formatu zawsze musi występować znak procentu (%) oraz **typ**. Pozostałe elementy specyfikatora formatu są opcjonalne:

specyfikator = %[szerokość][modyfikator]typ

[szerokość] - określa ile znaków zostanie przeczytanych;

typ - określa rodzaj i typ argumentu:

d - liczba całkowita dziesiętna, typ **int**;

D - liczba całkowita dziesiętna, typ **long**;

o - liczba całkowita ósemkowa, typ **int**;

O - liczba całkowita ósemkowa, typ **long**;

- x** - liczba całkowita szesnastkowa, typ **int**;
- X** - liczba całkowita szesnastkowa, typ **long**;
- i** - liczba całkowita dziesiętna, ósemkowa, szesnastkowa, typ **int**;
- l** - liczba całkowita dziesiętna, ósemkowa, szesnastkowa, typ **long**;
- u** - liczba całkowita dziesiętna bez znaku, typ **unsigned int**;
- U** - liczba całkowita dziesiętna bez znaku, typ **unsigned long**;
- f, e, E** - liczba rzeczywista, typ **float**;
- g, G** - liczba rzeczywista, typ **float**;
- s** - ciąg znaków;
- c** - pojedynczy znak, typ **char**;
- p** - wskaźnik;

[modyfikator] - służy do zmodyfikowania podstawowego typu podawanego przez znak typu:

- l** - zmienia wszystkie typy całkowitoliczbowe na ich długie wersje; zastosowany do znaków typu **f, e, E, g, G** spowoduje interpretację zawartości pól wejściowych jako liczb typ **double**;
- L** - zastosowany do znaków typu **f, e, E, g, G** spowoduje interpretację zawartości pól wejściowych jako liczb typ **long double**;
- h** - typy całkowitoliczbowe będą traktowane jako **short**.

Argumenty funkcji **scanf()** są adresami obszarów w pamięci, dlatego też muszą być poprzedzone znakiem **&** (nie dotyczy ciągu znaków).

Założmy, że mamy w programie następujące deklaracje zmiennych:

```
int    a, b, c;  
float  x, z;  
double y;  
char   text[15];
```

- w przypadku funkcji **scanf()** wczytywane argumenty mogą być oddzielone od siebie dowolną liczbą tzw. białych znaków (**spacja**, **tabulacja**, **enter**). Wczytanie trzech liczb typu **int** może zatem odbyć się w różny sposób:

```
scanf("%d %d %d", &a, &b, &c);
```

```
15 20 -30<enter>
```

lub

```
15 20 -30<enter>
```

lub

```
15<enter>
```

```
20<enter>
```

```
-30<enter>
```

- wczytanie liczb typu **int**, **float** i **double**:

```
scanf("%d %f %lf", &a, &x, &y);
```

```
15 1.51 -12.467<enter>
```

- wczytanie dwóch liczb typu **float** (format „zwykły” i naukowy) oraz liczby typu **double** (format naukowy):

```
scanf("%f %e %le", &x, &z, &y);
```

```
12.1 1.45e-2 -1.34e5<enter>
```

- wczytanie tekstu (zmienna **text** jest tablicą, nazwa tablicy jest adresem jej zerowego elementu, zatem nie jest potrzebny znak **&** przed zmienną **text**):

```
scanf("%s", text);
```

```
napis<enter>
```

- funkcja **scanf()** wczytuje jeden argument do pojawienia się pierwszego białego znaku. W przypadku poniższego tekstu zapamiętane zostanie tylko jedno słowo „Ala”:

```
scanf("%s", text);
```

```
Ala ma laptopa<enter>
```

2.10. Funkcje matematyczne z pliku nagłówkowego math.h

W pliku **math.h** znajdują się definicje stałych oraz funkcji matematycznych. W przypadku Edytora VS Code wykorzystanie stałych zdefiniowanych w tym pliku dodatkowo wymaga definicji stałej: **_USE_MATH_DEFINES**, którą należy umieścić **przed** dyrektywą dołączającą plik **math.h**:

```
#define _USE_MATH_DEFINES
#include <math.h>
```

Tabela 4. Definicje stałych w pliku **math.h**.

Nazwa stałej	Wartość	Znaczenie
M_E	2.71828182845904523536	e - liczba Eulera
M_LN2	0.693147180559945309417	$\ln 2$
M_LN10	2.30258509299404568402	$\ln 10$
M_PI	3.14159265358979323846	π - liczba pi
M_PI_2	1.57079632679489661923	$\pi / 2$
M_PI_4	0.785398163397448309616	$\pi / 4$
M_1_PI	0.318309886183790671538	$1 / \pi$
M_2_PI	0.636619772367581343076	$2 / \pi$
M_2_SQRTPI	1.12837916709551257390	$2 / \sqrt{\pi}$
M_SQRT2	1.41421356237309504880	$\sqrt{2}$
M_SQRT1_2	0.707106781186547524401	$\sqrt{2} / 2$

W poniższym programie obliczane jest pole koła o promieniu r wprowadzonym z klawiatury. Do obliczenia pola wykorzystywana jest stała M_PI .

Program obliczający pole koła o promieniu r .

```
#include <stdio.h>
#define _USE_MATH_DEFINES
#include <math.h>

int main(void)
{
    float r, pole;

    printf("Podaj promien kola: ");
    scanf("%f",&r);
    pole = (float)M_PI * r * r;
    printf("Pole kola: %f\n",pole);

    return 0;
}
```

Przykład uruchomienia program:

```
Podaj promien kola: 5
Pole kola: 78.539818
```

Najważniejsze funkcje matematyczne zdefiniowane w pliku nagłówkowym **math.h**:

abs ()	Nagłówek: int abs(int x);
---------------	----------------------------------

- $|x|$ - zwraca wartość bezwzględną argumentu x będącego liczbą całkowitą;

acos ()	Nagłówek: double acos(double x);
----------------	---

- $\arccos x$ - zwraca arcus cosinus argumentu x ;
- argument może przyjmować wartości z przedziału $\langle -1, 1 \rangle$;
- funkcja zwraca kąt w radianach z zakresu od 0 do π radianów;

asin()	Nagłówek: double asin(double x);
---------------	---

- arcsin x - zwraca arcus sinus argumentu x ;
- argument może przyjmować wartości z przedziału $\langle -1, 1 \rangle$;
- funkcja zwraca kąt w radianach z zakresu od $-\pi/2$ do $\pi/2$ radianów;

atan()	Nagłówek: double atan(double x);
---------------	---

- arctg x - zwraca arcus tangens argumentu x ;
- funkcja zwraca kąt w radianach z zakresu od $-\pi/2$ do $\pi/2$ (radianów);

atan2()	Nagłówek: double atan2(double x, double y);
----------------	--

- arctg x/y - zwraca arcus tangens ilorazu argumentów x/y ;
- argumenty muszą być różne od zera;
- funkcja zwraca kąt w radianach z zakresu od $-\pi$ do π (radianów);

ceil()	Nagłówek: double ceil(double x);
---------------	---

- zaokrąglenie argumentu x w górę;
- zwraca najmniejszą liczbę całkowitą większą lub równą argumentowi x ;

cos()	Nagłówek: double cos(double x);
--------------	--

- $\cos x$ - zwraca cosinus argumentu x podanego w radianach;
- funkcja zwraca wartość z przedziału $\langle -1, 1 \rangle$;

cosh()	Nagłówek: double cosh(double x);
---------------	---

- $\cosh x$ - zwraca cosinus hiperboliczny argumentu x podanego w radianach;

exp ()	Nagłówek: double exp(double x);
----------------	--

- e^x - zwraca liczbę e (podstawa logarytmu naturalnego) podniesioną do potęgi argumentu x ;

fabs ()	Nagłówek: double fabs(double x);
-----------------	---

- $|x|$ - zwraca wartość bezwzględną argumentu x będącego liczbą rzeczywistą;

floor ()	Nagłówek: double floor(double x);
------------------	--

- zaokrąglenie argumentu x w dół;
- zwraca największą liczbę całkowitą mniejszą lub równą argumentowi x ;

log ()	Nagłówek: double log(double x);
----------------	--

- $\ln x$ - zwraca logarytm naturalny argumentu x ;

log10 ()	Nagłówek: double log10(double x);
------------------	--

- $\log x$ - zwraca logarytm dziesiętny argumentu x ;

pow ()	Nagłówek: double pow(double x, double y);
----------------	--

- x^y - zwraca x podniesione do potęgi y ;

sin ()	Nagłówek: double sin(double x);
----------------	--

- $\sin x$ - zwraca sinus argumentu x podanego w radianach;
- funkcja zwraca wartość z przedziału $\langle -1,1 \rangle$;

sinh ()	Nagłówek: double sinh(double x);
-----------------	---

- $\sinh x$ - zwraca sinus hiperboliczny argumentu x podanego w radianach;

sqrt()	Nagłówek: double sqrt(double x);
---------------	---

- $\sqrt{x}$ - zwraca pierwiastek kwadratowy nieujemnego argumentu x ;

tan()	Nagłówek: double tan(double x);
--------------	--

- $\text{tg } x$ - zwraca tangens argumentu x podanego w radianach;

tanh()	Nagłówek: double tanh(double x);
---------------	---

- $\text{tgh } x$ - zwraca tangens hiperboliczny argumentu x podanego w radianach.

3. Przebieg ćwiczenia

Na pracowni specjalistycznej należy wykonać wybrane zadania wskazane przez prowadzącego zajęcia. W różnych grupach mogą być wykonywane różne zadania.

1. Grzałka bojlera zasilanego napięciem stałym **$U = 12 \text{ V}$** ma rezystancję **$R = 0,48 \Omega$** . Oblicz i wyświetl wartość prądu **I** pobieranego przez bojler.

Przykładowe wywołanie programu:

```
Prad I [A]: 25
```

2. Przez opornik o rezystancji **R** płynie prąd stały **I** . Napisz program, który obliczy napięcie na oporniku **U** oraz wydzielającą się w nim moc **P** . Wartości rezystancji i prądu wczytaj funkcją **scanf()**.

Przykładowe wywołanie programu:

```
Podaj R [Om]: 470
Podaj I [A]: 0.05
-----
Napiecie U [V]: 23.5
Moc P [W]: 1.175
```

3. Charakterystyka termometryczna $R = f(T)$ czujnika temperatury **Pt100** może być przybliżona równaniem prostej:

$$R = a \cdot T + b \quad (2)$$

Napisz program obliczający współczynniki **a**, **b** równania (2) na podstawie dwóch punktów charakterystycznych: $T_1 = 0^\circ\text{C}$, $R_1 = 100 \, \Omega$ oraz $T_2 = 100^\circ\text{C}$, $R_2 = 138.51 \, \Omega$. Wartości temperatury i rezystancji wczytaj funkcją **scanf()**.

Przykładowe wywołanie programu:

```
Punkt nr 1
T1:  0
R1:  100
Punkt nr 2
T2:  100
R2:  138.51
-----
Wspolczynnik a:  0.385000
Wspolczynnik b:  100.000000
```

4. Rezystancję **R** jednorodnego przewodnika o przekroju poprzecznym **S** i długości **l** wykonanego z materiału o rezystywności (oporze właściwym) ρ wyraża wzór:

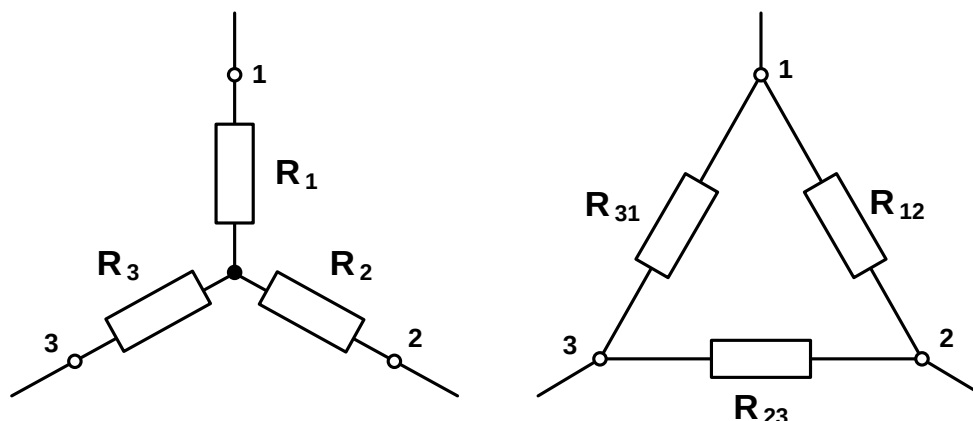
$$R = \rho \cdot \frac{l}{S} \quad (3)$$

Napisz program, w którym użytkownik wprowadza z klawiatury przekrój poprzeczny **S** i długość **l** przewodnika. Program powinien obliczyć i wyświetlić rezystancję **R** przewodnika w przypadku, gdy jest on wykonany z miedzi, aluminium, srebra i złota.

Tabela 5. Rezystywność wybranych materiałów w temperaturze 20 °C

Material	Rezystywność [$\Omega \cdot \text{m}$]
miedź	$1,72 \cdot 10^{-8}$
aluminium	$2,82 \cdot 10^{-8}$
srebro	$1,59 \cdot 10^{-8}$
złoto	$2,44 \cdot 10^{-8}$

5. Napisz program, w którym użytkownik wprowadza z klawiatury wartości trzech rezystancji R_1 , R_2 i R_3 połączonych w gwiazdę. Oblicz rezystancje R_{12} , R_{23} , R_{31} równoważnego połączenia w trójkąt.

Rys. 3 Trójkąt i gwiazda rezystancji

6. Napisz program obliczający częstotliwość rezonansową f_r układu o rezystancji R , indukcyjności L i pojemności C wprowadzonych z klawiatury.

	Przykładowe uruchomienie programu	Wzór
a)	Rezystancja R [Om]: 10 Indukcyjność L [H]: 0.1 Pojemność C [F]: 1.0e-6 ----- Częstotliwość f_r [Hz]: 503.54397	$f_r = \frac{1}{2\pi\sqrt{LC - (RC)^2}} \quad (4)$
b)	Rezystancja R [Om]: 5000 Indukcyjność L [H]: 0.02 Pojemność C [F]: 4.0e-5 ----- Częstotliwość f_r [Hz]: 177.942413	$f_r = \frac{1}{2\pi\sqrt{LC - \left(\frac{L}{R}\right)^2}} \quad (5)$
c)	Rezystancja R [Om]: 500 Indukcyjność L [H]: 0.03 Pojemność C [F]: 6.0e-5 ----- Częstotliwość f_r [Hz]: 118.508408	$f_r = \frac{1}{2\pi}\sqrt{\frac{1}{LC} - \frac{1}{(RC)^2}} \quad (6)$
d)	Rezystancja R [Om]: 10 Indukcyjność L [H]: 1 Pojemność C [F]: 1.0e-6 ----- Częstotliwość f_r [Hz]: 159.146988	$f_r = \frac{1}{2\pi}\sqrt{\frac{1}{LC} - \left(\frac{R}{L}\right)^2} \quad (7)$

4. Literatura

- [1] Prata S.: Język C. Szkoła programowania. Wydanie VI. Helion, Gliwice, 2016.
- [2] Kernighan B.W., Ritchie D.M.: Język ANSI C. Programowanie. Wydanie II. Helion, Gliwice, 2010.
- [3] Deitel P.J., Deitel H.: Język C. Solidna wiedza w praktyce. Wydanie VIII. Helion, Gliwice, 2020.
- [4] Kochan S.G.: Język C. Kompendium wiedzy. Wydanie IV. Helion, Gliwice, 2015.
- [5] King K.N.: Język C. Nowoczesne programowanie. Wydanie II. Helion, Gliwice, 2011.
- [6] Stańczyk J.: Nowoczesny C: przegląd C23 z przykładami. Helion, Gliwice, 2023.
- [7] <http://www.cplusplus.com/reference/clibrary> - C library - C++ Reference
- [8] <https://cpp0x.pl/dokumentacja/standard-C/1> - Standard C
- [9] <https://code.visualstudio.com/> - Visual Studio Code
- [10] <https://sourceforge.net/projects/mingw/> - MinGW

5. Pytania kontrolne

1. Wyjaśnij, do czego służą zmienne w programie?
2. W jaki sposób umieszcza się komentarze w kodzie programu?
3. Scharakteryzuj typy zmiennych występujące w języku C.
4. Scharakteryzuj operatory arytmetyczne w języku C oraz sposób tworzenia i obliczania wyrażeń arytmetycznych.
5. Wyjaśnij pojęcie rzutowania oraz podaj przykłady jego zastosowania.
6. Opisz sposoby formatowania łańcucha wyjściowego w funkcji **printf()**.
7. Opisz zasadę działania funkcji **scanf()**.

6. Wymagania BHP

Warunkiem przystąpienia do praktycznej realizacji ćwiczenia jest zapoznanie się z instrukcją BHP i instrukcją przeciw pożarową oraz przestrzeganie zasad w nich zawartych.

W trakcie zajęć laboratoryjnych należy przestrzegać następujących zasad.

- Sprawdzić, czy urządzenia dostępne na stanowisku laboratoryjnym są w stanie kompletnym, nie wskazującym na fizyczne uszkodzenie.
- Jeżeli istnieje taka możliwość, należy dostosować warunki stanowiska do własnych potrzeb, ze względu na ergonomię. Monitor komputera ustawić w sposób zapewniający stałą i wygodną obserwację dla wszystkich członków zespołu.
- Sprawdzić prawidłowość połączeń urządzeń.
- Załączenie komputera może nastąpić po wyrażeniu zgody przez prowadzącego.
- W trakcie pracy z komputerem zabronione jest spożywanie posiłków i picie napojów.
- W przypadku zakończenia pracy należy zakończyć sesję przez wydanie polecenia wylogowania. Zamknięcie systemu operacyjnego może się odbywać tylko na wyraźne polecenie prowadzącego.
- Zabronione jest dokonywanie jakichkolwiek przełączeń oraz wymiana elementów składowych stanowiska.
- Zabroniona jest zmiana konfiguracji komputera, w tym systemu operacyjnego i programów użytkowych, która nie wynika z programu zajęć i nie jest wykonywana w porozumieniu z prowadzącym zajęcia.
- W przypadku zaniku napięcia zasilającego należy niezwłocznie wyłączyć wszystkie urządzenia.
- Stwierdzone wszelkie braki w wyposażeniu stanowiska oraz nieprawidłowości w funkcjonowaniu sprzętu należy przekazywać prowadzącemu zajęcia.

- Zabrania się samodzielnego włączania, manipulowania i korzystania z urządzeń nie należących do danego ćwiczenia.
- W przypadku wystąpienia porażenia prądem elektrycznym należy niezwłocznie wyłączyć zasilanie stanowiska. Przed odłączeniem napięcia nie dotykać porażonego.